

Kniha Daniel — sto sedmdesát tři

Papežské stíny: Odhalení vlivu a záměrů, jež se skrývají za „Hitlerovým papežem“

Jeff Pippenger

2024-04-03

V knize nazvané Hitlerův papež začíná autor John Cornwell příběh budoucího papeže, který vládl v době, kdy Hitler ovládal Německo, jeho dědečkem a papežem Piem IX., kteří byli vypuzeni z města Říma. Když Pius IX. prchal z města Říma v přestrojení za jeptišku, jediným mužem, kterého vzal s sebou, byl dědeček budoucího papeže. Cornwell pojednává o těsném vztahu obou mužů a poté ukazuje, jak byl i otec budoucího papeže spojen s mocenským centrem katolické církve. Tímto způsobem zachycuje společenské, politické a náboženské prostředí dějin od doby Pia IX. až po druhou světovou válku. Tento přehled dějin je nesmírně poučný.

„Další krok v papežském prisvojování si moci byl učiněn, když v jedenáctém století papež Řehoř VII. vyhlásil dokonalost římské církve. Mezi tvrzeními, která předložil, bylo i jedno prohlašující, že církev nikdy nebloudila a podle Písma ani nikdy bloudit nebude. Toto tvrzení však nebylo doloženo důkazy z Písma. Tento pyšný pontifik si rovněž osoboval moc sesazovat císaře a prohlásil, že žádný výrok, který vynesl, nemůže být nikým zrušen, kdežto jeho výsadou je rušit rozhodnutí všech ostatních.“

„Působivá ilustrace tyranské povahy tohoto zastánce neomylnosti byla podána v jeho zacházení s německým císařem Jindřichem IV. Za to, že se opovážil nedbat papežské autority, byl tento panovník prohlášen za exkomunikovaného a sesazeného z trůnu. Jindřich, vyděšen odpadnutím a hrozbami vlastních knížat, která byla papežským nařízením povzbuzena ke vzpouře proti němu, pocítil nutnost smířit se s Římem. Ve společnosti své manželky a věrného služebníka překročil uprostřed zimy Alpy, aby se pokořil před papežem. Když dorazil k hradu, kam se Řehoř uchýlil, byl bez své stráže uveden do vnějšího nádvoří a tam v krutém zimním chladu, s odkrytou hlavou a bosýma nohama, v ubohém oděvu očekával papežovo dovolení předstoupit před jeho tvář. Teprve když po tři dny setrval v postu a vyznávání, ráčil mu papež udělit odpuštění. I tehdy to však bylo jen pod podmínkou, že císař před opětovným převzetím odznaků královské hodnosti nebo výkonem královské moci vyčká papežova schválení. A Řehoř, povznesen svým triumfem, se chlubil, že je jeho povinností pokořovat pýchu králů.“ Velké drama věků, 57.

Řehoř VII. byl „zastáncem neomylnosti“, avšak toto směšné tvrzení nebylo učiněno oficiální naukou (dogmatem) až do doby Pia IX., který toto pošetilé tvrzení ustanovil jako závaznou nauku na prvním vatikánském koncilu. Tato nauka byla přijata 18. července 1870, přesně sto padesát let přede dnem prvního zklamání sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Na dějinách je poučné to, že když Pius IX. svolal první vatikánský koncil a prosadil své učení o neomylnosti, jeho pohnutkou byla nenávist k tomu, co bylo nazýváno „modernismem“. Nebylo to založeno na představě, že papež nemůže činit žádné omyly při vymezování biblických nauk; byla

to obhajoba papežského odporu vůči vlivu, který vyvolala Francouzská revoluce. Bylo to namířeno proti tomu, co vešlo ve známost jako komunismus.

Francouzská revoluce způsobila převrat ve vládní struktuře evropských národů, se zvláštní nenávistí vůči monarchii, kterou je papežství. Bylo to italské republikánské povstání, které dočasně vyhnalo Pia IX. a jeho pravou ruku z Říma. „Modernismus“, který představovaly různé filozofie zrozené z Francouzské revoluce, byl úhlavním nepřítelem Pia IX. a jeho nauka o neomylnosti byla zamýšlena k tomu, aby podepřela každý nárok, který papež vznášel proti modernistickým idejím vzešlým z Francouzské revoluce.

Daniel 11,40 uvádí, že roku 1798 zasadil král jihu (ateistická Francie) smrtelnou ránu králi severu (papežství).

Učení Pia IX. o neomylnosti bylo spojeno s válkou představovanou čtyřicátým veršem jedenácté kapitoly Danielovy knihy a od závěru roku 1869 do následujícího roku svolal Pius IX. první vatikánský koncil, známý jako Vaticanum I, za účelem potvrdit, že papež je hlavou katolicismu a že katolicismus je hlavou všech církví, jak bylo vyhlášeno Justiniánovým dekretem v roce 533.

Druhý vatikánský koncil, známý také jako Vaticanum II, se konal v letech 1962 až 1965. Byl to přelomový mezník v dějinách katolické církve a jeden z nejvýznamnějších ekumenických koncilů moderní doby. Koncil byl svolán pod vedením papeže Jana XXIII. a po smrti Jana XXIII. v roce 1963 pokračoval během pontifikátu papeže Pavla VI. Je důležité rozpoznat zřetelný rozdíl mezi těmito dvěma koncily.

První koncil měl ustanovit to, co se nazývá papežský „primát“, což znamená, že papež je nejvyšším vládcem, učitelem a pastýřem církve, odpovědným za uchovávání a vykládání nauk víry. Jeho autorita spočívala ve vyhlášení dogmat, vydávání věroučných dekretů a pronášení závazných výroků ve věcech víry a mravů, známých jako papežská neomylnost. Zahrnuje také papežovu jurisdikční pravomoc nad všeobecnou církví, včetně moci jmenovat biskupy, upravovat svátosti a řídit správu církve.

Druhý koncil měl přeměrovat církve k ekumenickému uspořádání. Tyto koncily představovaly přímo protikladná stanoviska. Konzervativní první koncil byl popřen liberálním druhým koncilem. Tyto dvě frakce se od sebe lišily jako noc a den a proroctví připisované třem fatimským tajemstvím označuje vnitřní válku, kterou tyto dva koncily výstižně představují.

Proroctví označuje třídu, která zachovává prvenství představované Piem IX., za třídu reprezentovanou tím, kdo je nazýván buď „bílým papežem“, „dobrým papežem“ nebo „dobrým biskupem“; druhá třída, spojená s II. vatikánským koncilem, je pak reprezentována „černým papežem“, „špatným papežem“ nebo „špatným biskupem“. Spor těchto dvou politických koncepcí je znázorněn při návštěvě svatyně zázraku ve Fatimě ve Fatimě v Portugalsku. Při vstupu je přístupová cesta vedena mezi sochou černého papeže na jedné straně a bílého papeže na straně druhé.

Stává se tedy součástí dědictví muže, který se nakonec stane tím, koho kniha označuje za Hitlerova papeže, že jeho kořeny jsou propleteny se zápasem mezi modernismem (králem jihu) a papežským

primátem (králem severu).

Je třeba rozumět tomu, že autor knihy, kterou zkoumáme, byl katolíkem v dobrém postavení a jeho výslovně uvedeným účelem při sepsání této knihy bylo osvětlit tvrzení, že papež, který vládl během druhé světové války, podporoval Hitlera, nacisty nebo nesl jakoukoli vinu na holocaustu proti Židům a dalším. Když se Cornwell zabývá dědečkem Pia XII., který byl pravou rukou muže, jenž svolal První vatikánský koncil, odvíjejí se v samotných těchto dějinách dějiny zápasu mezi králi jihu a severu. Když revoluce „republikanismu“ dosáhla Itálie, Italové asi na jeden rok vyhnali Pia IX. z města Říma, a od té doby, i poté, co se vrátil, vše, co kdy papežství vlastnilo, bylo těch sto deset akrů známých jako Vatikánský městský stát.

Jediný způsob, jak se vůbec mohl vrátit do Vatikánu, byl s pomocí francouzských vojsk a díky půjčce od Rothschildů, nechvalně proslulých židovských bankéřů. Aby bylo možné zasvěceně porozumět papežské spolupíně na holocaustu během druhé světové války, je zapotřebí určitého základního porozumění postoji Evropy vůči Židům od ukřižování Krista. Kniha naznačuje, že antisemitismus a rasismus jsou dva odlišné postoje, a tvrdí, že Hitlerova nenávisť vůči Židům byla rasistická, neboť Hitler pohlížel na Židy jako na nižší kategorii lidských bytostí, zatímco antisemitismus byl nenávisť vůči Židům proto, že zabili Boha. Ať už jde o totéž, nebo mezi oběma skutečně existuje rozdíl, skutečnost údelu Židů stojí za pochopení.

Například dnes v Americe, je-li užito slovo „ghetto“, většina lidí se domnívá, že označuje chudou, zanedbanou část města. Avšak výraz „ghetto“ původně označoval část města, zvláště v Benátkách v Itálii, kde byli Židé ve středověku nuceni žít. První ghetto bylo zřízeno v Benátkách roku 1516, kdy Benátská republika omezila Židy na vymezenou část města známou jako „geto nuovo“ (nová slévárna), která se posléze začala nazývat ghettem.

V Evropě byli Židé po celý středověk omezováni v tom, kde směli žít, i v povoláních, která směli vykonávat. Tato omezení vycházela ze starého pojetí antisemitismu, které se vztahovalo k přesvědčení, že Židé zabili Boha a že si všechny své následné problémy přivodili sami vlastním jednáním.

Ve středověku bylo ustálenou tradicí, že křesťané nesměli půjčovat peníze ani přijímat úrok z půjčky. Židé byli z tohoto omezení vyňati a půjčování peněz se stalo jedním z povolání, která směli vykonávat. Židovští bankéři, jako například rodina Rothschildů, byli penězoměnci v důsledku právních omezení určujících, jaká povolání směli vykonávat. Když Pius IX. potřeboval finanční prostředky k návratu do Vatikánu, frustrace z toho, že již nevládl městu Římu, byla ještě umocněna nutností obrátit se kvůli penězům na Židy.

Před svým vyhnáním z Říma se zdálo, že Pius IX. náleží k jednomu ze dvou táborů, pokud jde o Židy a vztah církve k Židům. Tyto dva tábory tvořili ti, kteří věřili, že Židé, ať se jim přihodí cokoli, prostě dostávají, co si zaslouží, a druzí, kteří byli nakloněni projevovat Židům určitou míru milosrdenství. Když se Pius IX. po svém vyhnání vrátil do Vatikánu, milosrdenství, které někdy projevoval před svým exilem, už nikdy znovu neprojevil. Před svým exilem zrušil ghetto ve městě Římě, avšak po svém návratu ghetto znovu zřídil a začal na Židy uvalovat daň, aby nahradil své finanční ztráty.

Pravou rukou papeže Pia IX. byl Marcantonio Pacelli, děd Hitlerova papeže. Byl právníkem náležejícím ke zvláštní třídě právníků, kteří podporovali papežství. Jeho syn se stal součástí téže elitní třídy právníků, stejně jako jeho vnuk, jenž se měl nakonec stát Hitlerovým papežem. Poté, co kniha probere dějiny děda Eugenia Pacelliho, jeho otce a jeho mládí a vzdělání, zabývá se postavením, které Pacelli zaujal, když začal pracovat pro papežství. Jako právník pocházející z elitních papežských právníků byl vybrán, aby stanul v čele oddělení specializovaného na smlouvy, které se nazývají konkordáty. Roku 1901 byl Pacelli přiveden do úřadu Papežského státního sekretariátu.

Pacelli se stal vyslancem k národům. Prorocky se Pacelli stal právním styčným bodem, jenž dovršil smilstvo králů země s papežstvím. Roku 1903 byl Pius X. korunován papežem. Okamžitě začal útočit na „intelektuální jed“, který plodil „relativismus a skepticismus“. Mužem, který řídil úsilí Pia X. o vymýcení „modernismu“, byl Umberto Benigni, jenž pracoval ve stejném úřadě jako Pacelli. Benigni kdysi o skupině historiků světové úrovně prohlásil, že to byli muži, pro něž „dějiny nejsou ničím jiným než ustavičným zoufalým pokusem zvracet. Pro tento druh lidské bytosti existuje jediný lék: inkvizice!“ Podle Benigniho měli být popraveni historikové, kteří projeví jakékoli sympatie k myšlenkám vzešlým z Francouzské revoluce.

Oficiálně Benigni řídil propagandistické ministerstvo papežství, avšak neoficiálně řídil také tajnou špionážní síť, jejímž účelem bylo odhalovat každého katolíka, který choval jakékoli sympatie k „modernismu“, jenž vzešel od krále jihu. Jeho činnost nakonec v roce 1910 vyústila ve směrnici, která zavazovala zaměstnance papežství složit přísahu, nazývanou Antimodernistická přísaha. Ta je stále v platnosti. Chcete-li být zaměstnáni ve Vatikánu, musíte přísahat nenávisť k modernistickým idejím, které bychom dnes nazvali komunistickými idejemi.

V shrnutí Cronwellovy knihy se na předsádce uvádí: „V prvním desetiletí století Pacelli jako brilantní mladý vatikánský právník pomáhal utvářet ideologii bezprecedentní papežské moci; ve dvacátých letech využíval důvtip a vydírání k prosazení moci v Německu. Roku 1933 se Hitler stal jeho dokonalým partnerem pro vyjednávání a byl uzavřen konkordát, který katolické církvi přiznal náboženské a vzdělávací výhody výměnou za katolické stažení se ze společenské a politické činnosti. Toto z Říma vnucené ‚dobrovolné‘ zřeknutí se politického katolicismu usnadnilo vzestup nacismu.“

Na zasedání kabinetu 14. července 1933 vyjádřil Adolph Hitler téhož měsíce svůj názor, že konkordát, který Pacelli uzavřel s nacisty, poskytl Německu „prostor důvěry.... V rozvíjejícím se boji proti mezinárodnímu Židovstvu.“

Cornwellova kniha nebyla katolíky dobře přijata, neboť odmítali přijmout důkazy, že Pacelli byl hlavním důvodem, proč Hitler mohl vystoupit k moci, neboť Německo bylo zemí s katolickou většinou. Pacelli uzavřel dohodu, která katolickému nakladatelství, katolickým zpravodajským agenturám a katolickým školám od roku 1933 dále bránila říkat cokoli o směřování Hitlera. Kniha sleduje zjevné antisemitské zaměření Pacelliho, jenž se poté během druhé světové války stal papežem. Z knihy lze na základě velmi spolehlivých historických pramenů doložit přinejmenším tři skutečnosti.

Prvním je válka krále severu a krále jihu, jak je znázorněna v jedenácté kapitole knihy Daniel. V této válce stojí nepřátelé takto: katolicismus proti ateismu, papež proti komunismu. Druhým bodem je, že papež použil nacismus jako své zástupné vojsko proti ateismu během druhé světové války, právě tak jako papež v roce 1989 použil odpadlý protestantismus jako své zástupné vojsko proti ateismu SSSR. Kniha také určuje vnitřní i vnější prorockou strukturu znázorněnou satanskými poselstvími, jež vzešla ze zázraku ve Fatimě.

Pohraniční válka u Ráfie, znázorněná ve verších jedenáct a dvanáct jedenácté kapitoly Daniela, představuje pohraniční válku, která se nyní odehrává na Ukrajině. Starověká válka byla horkou válkou; druhá je druhou zástupnou válkou, v níž se zástupná vojska účastní smrtelného střetu. Ráfie označuje pohraniční válku jako konflikt mezi králem severu a králem jihu, avšak prorocství učí, že až do brzy přicházejícího nedělního zákona je nevěstka z Týru zapomenuta, Jezábel je v Samaří a Herodiada vynechala Herodovu narozeninovou hostinu. Tito tři svědkové o úloze krále severu v těchto nynějších dějinách dosvědčují, že ona v zákulisí tahá za nitky. Horké války, zástupné války a studené války, které se odehrávají, zatímco je zapomenuta, jsou uskutečňovány jejími zástupnými vojsky.

Rusko je králem jihu a nyní je zapojeno do hraniční války, kterou financují globalisté západního světa, především progresivní demokraté a republikáni RINO (Republican In Name Only) ve Spojených státech. Když jsou Spojené státy ve čtyřicátém verši 11. kapitoly Daniela představeny jako zástupná armáda krále severu, jejich dvěma prorockými charakteristikami jsou vojenská moc a finanční síla. Spojené státy v Ukrajině vykonávají totéž dílo, jaké konaly v roce 1989, když pomáhaly papeži proti Rusku, a zástupná armáda na místě, bránící Ukrajinu, je natolik plná stoupenců nacismu, že to nemohou popřít ani média hlavního proudu. Řím nyní používá tytéž zástupné armády, jaké použil v horké válce, kterou byla druhá světová válka, a v roce 1989, aby vedl válku proti Rusku. Přečtěte si knihu: Hitlerův papež, Tajné dějiny Pia XII.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Podobným způsobem, když se Bůh chystal zjevit milovanému Janovi dějiny církve pro budoucí věky, dal mu ujištění o Spasitelově zájmu o svůj lid a o jeho péči tím, že mu zjevil ‚Toho, jenž byl podoben Synu člověka‘, jak chodí mezi svícny, které symbolizovaly sedm církví. Zatímco Janovi byly ukázány poslední veliké zápasy církve s pozemskými mocnostmi, bylo mu také dovoleno spatřit konečné vítězství a vysvobození věrných. Viděl církev uvedenou do smrtelného střetnutí se šelmou a jejím obrazem a uctívání té šelmy vynucované pod trestem smrti. Když však pohlédl za dým a vřavu boje, spatřil zástup na hoře Sión s Beránkem, kteří měli místo znamení šelmy ‚jméno Otcovo napsané na svých čelech‘. A opět viděl ‚ty, kteří zvítězili nad šelmou i nad jejím obrazem i nad jejím znamením i nad počtem jejího jména, jak stojí na skleném moři a mají Boží harfy‘ a zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu.“

„Tato poučení jsou k našemu prospěchu. Potřebujeme opřít svou víru o Boha, neboť je bezprostředně před námi doba, která bude zkoušet lidské duše. Kristus na Olivové hoře vylíčil strašné soudy, jež měly předcházet Jeho druhému příchodu: ‚Uslyšíte o válkách a zvěstech o válkách.‘ ‚Povstane národ proti národu a království proti království; a bude hlad, mor a

zemětřesení na rozličných místech. To všechno je počátek bolestí.‘ Zatímco se tato prorocství částečně naplnila při zničení Jeruzaléma, mají přímější vztah k posledním dnům.“

„Stojíme na prahu velikých a vážných událostí. Prorocství se rychle naplňuje. Pán je u dveří. Brzy se před námi otevře období, které bude pro všechny žijící naplněno nesmírným významem. Spory minulosti budou znovu oživeny; vzniknou nové spory. Výjevy, které se mají odehrát v našem světě, si dosud nikdo ani nepředstavuje. Satan působí skrze lidské nástroje. Ti, kdo usilují o změnu Ústavy a o prosazení zákona vynucujícího zachovávání neděle, si jen málo uvědomují, jaký bude výsledek. Krize je bezprostředně před námi.“

„Boží služebníci však v této veliké krizi nemají spoléhat sami na sebe. Ve viděních daných Izajášovi, Ezechielovi a Janovi vidíme, jak úzce je nebe spojeno s událostmi probíhajícími na zemi a jak velká je Boží péče o ty, kdo Mu zůstávají věrní. Svět není bez vládce. Program budoucích událostí je v rukou Pána. Velebnost nebes má ve své vlastní správě osud národů stejně jako záležitosti své církve.“ Testimonies, svazek 5, 752, 753.